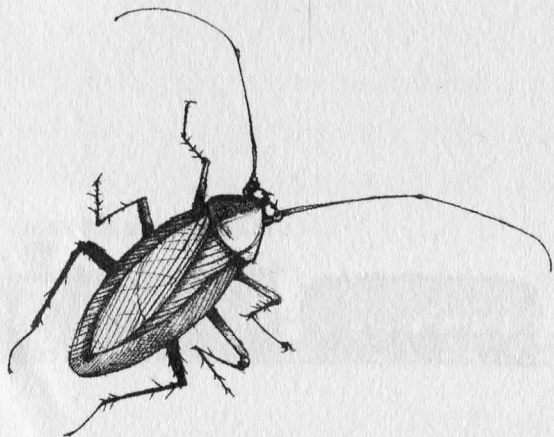

SiAUBINGI NAMAI

Dešimtmetis Nevykėlis Stabsas buvo mažas, liesas, kaulėtas ir beveik visada alkanas kaip vilkas. Trumpos riestos nosies, aukštais skruostikauliais, tamsių smaragdo žalumo akių ir plačios, mielos šypsenos (kai buvo nusiteikęs šypsotis). Rudi plaukai šiaušėsi dygiais kuokštais. Vaikėjo šukuosena iš tiesų stulbino: plaukai buvo ilgi ten, kur turėjo būti trumpi, ir trumpi ten, kur turėjo būti ilgi, mat Nevykėlis juos kirpdavosi pats, tikriau tariant, pjaustydavo ir rantydavo buku, aprūdijusiu virtuviniu peiliu, kai jie imdavo kristi ant akių. Plaukai buvo ne tik labai nelygiai apipjaustyti, bet ir senokai trinkti. Drabužiai irgi buvo seniai skalbti, taigi Nevykėlis dažnai tiesiog smirdėdavo, ypač kai būdavo šilta. Nors ten, kur jis gyveno, šilta būdavo retai. Vaikėzas gyveno šaltame ir

siaubingame name. Nevykėlis nenorėjo ten gyventi, bet aplinkybės privertė.

Siaubingasis namas stovėjo niūrios purvinos gatvės, apstatytos niūriais purvinais namais, gale, bet iš kitų namų skyrėsi trimis požymiais. Pirma, kitaip atrodė: visiškai juodas, aukštu smailiu stogu, aukštais siaurais tamsiais langais it neregio akys ir aukštais suodiniais kaminiais it nešvarūs pirštai, rodantys į dangų. Kiti namai buvo tik niūrūs ir purvini, o Nevykėlio namas atrodė taip, lyg jame būtų įvykę kažkas negera ir turbūt vėl įvyks, gal net rytoj.

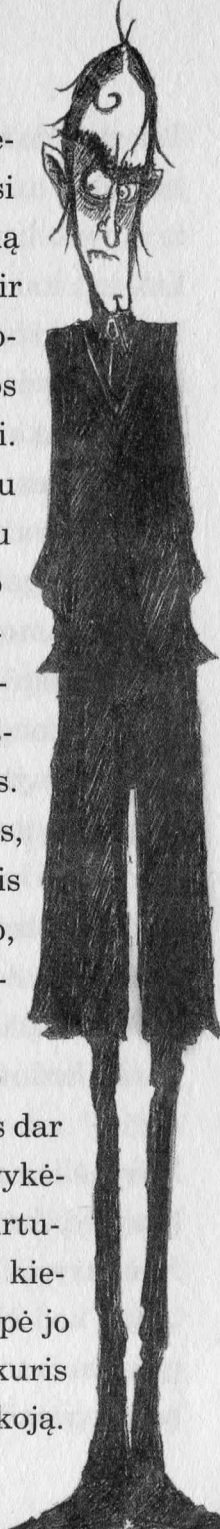
Antra, šis namas buvo vienintelis gyvenamas. Visus kitus namus savininkai seniai paliko, užkalę duris ir langus lentomis. Atsistojęs gatvės gale ir ją apžvelgęs pamanytumėte, kad visi namai negyvenami ir apleisti. Bet įsižiūrėjęs įdėmiau, kitame gale galbūt pamatytumėte palėpės lange blausiai spingsantį žiburėlį, vienintelį ženklą, kad šioje gatvėje dar kažkas gyvena.

Trečia, keisčiausia šio namo ypatybė buvo mažas juodas debesėlis, dieną naktį, žiemą, vasarą, rudenį ir pavasarį nejudamai kybantį virš aplūžusio stogo. Iš jo be paliovos dulksnojo – tik ant namo, kuriame gyveno Nevykėlis Stabsas, ant kitų gatvės namų nelydavo.

Namo savininkas buvo Bezilas Kaulatrypis, teisėtas Nevykėlio Stabso globėjas. Nevykėlis gyveno tik savo teisėto globėjo draugėje – o ji buvo nemaloni. Teisėta-

sis globėjas beveik nekalbėjo, nes visų ne kentė; neverta stebėtis, nes jo ne kentė visi aliai vieno žmonės, kada nors sutikę Bezilą Kaulatrypį. Jis buvo labai aukštas, liesas ir visada vilkėjo juodai. Juodas paltas, juodi marškiniai, juodas kaklaraištis, juodos kelnės, juodos puskojinės ir juodi batai. Riebaluoti plaukai buvo juodi, su skyrimu per vidurį galvos, prie jos priklijuoti juodu batų tepalu. Tik veidas ir rankos nebuvo juodi. Bezilo veidas buvo mirtinai išblyškęs, lyg kraujas jam būtų išsiurbtas ir pakeistas pienu. Akys priminė žuvies – išsprogusios, tuščios ir neapsakomai šaltos. Ilgos kaulėtos rankos buvo žvakių spalvos, oda tokia sausa, kad šiugždėdavo, kai jis trindavo rankas, – Bezilas taip darydavo, kai būdavo patenkintas: retas atvejis, taigi šiugždesį galėjai išgirsti nedažnai.

Bezilo Kaulatrypio namo išorė buvo niūri, liūdna ir slegiamai bjauri, bet vidus dar šlykštesnis. Toks pasibaisėtinas, kad Nevykėlis drįsdavo eiti tik į tris kambarius: virtuvę, vonią ir palėpę. Visi kambariai dvokė, kiekvienas kitaip, bet virtuvė, vonia ir palėpė jo bent jau mirtinai negąsdino. Į kambarį, kuris buvo skirtas jam, Nevykėlis bijojo kelti koją.

Ten stovėjo milžiniška juoda ažuolinė spinta, pilna ne jo drabužių. Jie buvo drėgni ir trenkė pelėsiais. Kartą Nevykėlis įsidrąsino ir pradėjo rūšiuoti drabužius. Liovėsi, kai rado švarką. Jis buvo pasiūtas iš kažkokios šiurkščios medžiagos ir turėjo *tris* rankoves – dvi įprastose vietose, o trečią užpakalyje. Kai jis galų gale išdrįso paklausti apie rankovę Bezilo, šis liepė jam nekišti nosies, kur nereikia, bet jei žūt būt noris žinoti, visus drabužius spintoje kada nors paliko į svečius atvykę draugai, kai kurie buvo šiek tiek *kitokie*.

Spinta stovėjo viename tamsiame kambario kampe, o kitame stūksojo didžiulė juoda lova, panaši į karstą. Langus dengė juodo aksomo užuolaidos, stiklas buvo nudažytas juodai, todėl negalėjai pažiūrėti, kas dedasi lauke, sienos, lubos, grindys irgi dažytos juodai, taigi kambarys buvo neįsivaizduojamai niūrus. Jei mėgintum jame miegoti, tikrai sapnuotum košmarus, todėl Nevykėlis net nebandė. Jis miegodavo virtuvėje ant skudurų krūvos, prie senos geležinės krosnelės. Tai buvo vienintelė šilta vieta šiame baisiame name.

Nevykėlis nekentė Bezilo Kaulatrypio, o Bezilas Kaulatrypis, be abejo, nekentė Nevykėlio, nes Bezilas Kaulatrypis nekentė visų. Jis prižiūrėjo Nevykėlį tik todėl, kad Nevykėlio tėtis ir mama mirė nuo baisios gyvatės įkandimo, kai sūneliui buvo ketveri metai, ir paliko jį našlaitį.

Apie gyvatės įkandimą papasakojo Bezilas. Nevykėlis iš patirties žinojo, kad globėjas visada sako tiesą, bet šį kartą abejojo – gal todėl, jog labai norėjo, kad tėvai būtų gyvi. Todėl širdies gilumoje Nevykėlis tikėjo, kad tėtis ir mama tebėra gyvi ir vieną gražią dieną grįš. Banke tėvai paliko daug pinigų, kurie dabar priklausė Nevykėliui, bet teisėjas pasakė, kad vaikas per mažas valdyti tokį turtą, be to, per mažas gyventi vienas, ir paskyrė Bezilą – šis pareiškė esąs dvyliktos eilės Nevykėlio Stabso pusbrolis, taigi artimiausias gyvas gimnaitis, – rūpintis juo ir jo pinigais. Keisčiausia, kad teisėjas buvo labai panašus į Bezilą (nors Nevykėlis tada buvo mažas ir jau užmiršo šį panašumą). Tokie pat juodi drabužiai, tokios pat šaltos kaip žuvies akys, toks pat mirtinai išblyškęs veidas. Jis net kalbėjo kaip Bezilas ir kaskart, kai pažvelgdavo į Bezilą, išsišiepavo it krokodilas, lyg pritardamas viskam, ką Bezilas sako.

Iš trijų pakenčiamų kambarių Nevykėliui labiausiai patiko palėpė. Vonios kambarys smirdėjo, iš čiaupo bėgo rudas vanduo, kuriame plūduriavo kažkokios žaliaukės, todėl Nevykėlis maudydavosi retai. Tačiau vonios kambaryje buvo langas, taigi kartais Nevykėlis atsistodavo ant įtrūkusio unitazo pažiūrėti į niūrų traukinių parką už namo ir pasvajoti, kad gyvena kur nors kitur.

Virtuvėje buvo šilta ir sausa, bet dvokė supuvusiais kopūstais, be to, joje knibždėjo milžiniškų tarakonų.